

ПОКАЯНИЕТО

Приятели, в Евреи 6 пише:

Евреи 6:

1. Поради това, нека оставим първоначалното учение за Христа и нека се стремим към съвършенство, без да полагаме изново за основа покаяние от мъртви дела, вяра в Бога,
2. учение за кръщения, за ръкополагане, за възкресяване на мъртви и за вечен съд.

Тук ние научаваме кое е първоначалното учение за Христа, научаваме какво включва ПЪРВОНАЧАЛНОТО УЧЕНИЕ ЗА ХРИСТА, това е основното, първоначално Библейско учение, което включва:

1. Покаяние от мъртви дела
2. Вяра в Бога
3. Учение за кръщенията
4. Учение за полагането на ръце
5. Учение за възкресяване на мъртвите
6. Учение за вечния съд

Писано е кратко и ясно. Това е ПЪРВОНАЧАЛНОТО УЧЕНИЕ ЗА ХРИСТА. Първоначално означава първото учение в началото, това, което се учи най-напред и то е основата, върху която трябва да стъпи всеки, който е решил да остави стария си грешен живот и да тръгне в нов живот в Исус Христос като спасен и новороден Християнин, Божий син, Божий наследник, син в Божието семейство.

След като в Словото пише, че това е Първоначалното Учение за Христа, това означава, че щом е учение, то трябва да се учи и да се знае! Всеки един християнин трябва да знае това учение много добре. И само след като го знае, само тогава той може да расте и да порасне в Христа до Неговият ръст в зрялост. Целта на Християнството е всеки един християнин да расте и да достигне зрялост.

Ако един християнин знае само Първоначалното учение за Христа, то той още е младенец, още е духовно бебе, това Първоначално учение е млякото на младенците във вярата. Те без него не могат, но да останат само с него не може, защото ще си останат без развитие, без растеж и несъвършени.

Ето, какво се казва в предната 5-та глава:

Евреи 5:

12. Понеже докато вие трябваше до сега, според изтеклото време, и учители да станете, имате нужда да ви учи някой изново най-елементарните начала на Божиите словеса, и достигнахте да имате нужда от мляко, а не от твърда храна.

13. Защото всеки, който се храни с мляко, е неопитен в учението за правдата, понеже е младенец;

14. а твърдата храна е за пълнолетните, които чрез упражнение са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото.

Много християни днес, са от дълго време във вярата, дори с години и за това време се очаква от тях да са вече зрели, опитни и усъвършенствани до толкова, че да могат и да са учители на другите, но те не са пораснали, и имат нужда да бъдат учени отново на Първоначалното учение Христово, имат нужда отново от млякото, а не от твърда храна.

Приятели, сестри и братя в Господа, днес положението на християните е много лошо, защото те не само че не се хранят с твърда храна, но те не знаят Първоначалното учение Христово! Те нямат тази първоначална основа! Те вместо тази здрава основа имат заместители - деноминационни доктрини, в събранието им те слушат различни "проповеди", сказки, басни, слушат човешки тълкувания на Словото, слушат изкривени, небиблейски коментари на Словото и всичко това е довело до затлачване на християнството в едно бласто, в една тъмнина, мъгла и застой.

Първоначалното учения за Христа е АЗБУКАТА на християните!

Всеки ученик най-най-напред научава азбуката, чрез която се научава да чете и така му се отварят очите към света и знанието! Без знаене на азбуката никой не може да премине в по-горен клас, без знаене на азбуката никой не може да стане учител, лекар, инженер и каквото и да е друго, защото без знаене на азбуката човекът е НЕГРАМОТЕН!

И казва Бог:

Исая 5:13 Затова Моите люде са закарани в плен, -
Защото нямат знание;

Осия 4:6. Людете Ми загинаха от нямане знание;

Еремия 3:15 И ще ви дам пастири по Моето сърце,
Които ще ви пасат със знание и разум.

ЗНАНИЕТО ЗА ПЪРВОНАЧАЛНОТО УЧЕНИЕ ЗА ХРИСТОС Е ОСНОВАТА НА ВСЕКИ ЕДИН ХРИСТИЯНИН!

Изучаването и разбирането на Първоначалното учение - Основните Библейски доктрини полага основата на обучението на вярващия, което се изисква, за да може човек да продължи духовния си растеж към святост.

1. ПОКАЯНИЕ ОТ МЪРТВИ ДЕЛА ИЛИ ПОКАЯНИЕ ОТ ДЕЛА, КОИТО ВОДЯТ ДО СМЪРТ

Покаянието на гръцки език е “метанойа” и означава промяна на мисленето, промяна на възгледа, обръщане, обрат, и по-разширено обяснение - разкаяние, угризение - мъчително съжаление поради осъзнаване на вина, скърбя за нещо, съжалявам за нещо, обръщане към друга вяра, всичко това води до промяна на мисленето и оттам на живота и делата на човека.

В Библията на много места се казва “покайте се”.

Ето в:

Езекил 14:6. Затова кажи на Израилевия дом: Така казва Господ Иеова: Покайте се, отвърнете се от идолите си, да! отвърнете лицата си от всичките си мерзости.

Тук виждаме съвсем ясно какво се има предвид, когато се казва “покайте се” - Бог казва - вижте сами себе си, вижте, че това което вършите не е добро, то е мерзост пред Мене, затова се **ОТВЪРНЕТЕ** от идолите си, **ОТВЪРНЕТЕ СЕ** от всичките си мерзости, **ОТВЪРНЕТЕ СЕ** от греховете си, променете мисленето си, променете се, направете обрат в живота си, осъзнайте вината си, скърбете, съжалявайте заради това, което вършите, осветете се, спрете да съгрешавате!

И още четем в Езекил:

Езекил 18:30. Затова, доме Израилев, Аз ще ви съдя, всеки според постъпките му, казва Господ Иеова. Покайте се и обърнете се от всичките си престъпления, та да ви не погуби беззаконието.

Бог казва на народа на Израил: **ПОКАЙТЕ СЕ, ОБЪРНЕТЕ СЕ** от всичките си престъпления и беззакония, защото ще ви съдя и ако не се покаете вашите грехове ще ви погубят!

Тук виждаме съвсем ясно, че **ПОКАЯНИЕТО** е свързано с **ГРЕХОВЕТЕ**.

Когато има грехове, трябва да има и покаяние.

Покаянието е средството, чрез което грешният човек променя досегашния си живот - мисли, думи, дела.

Човекът независимо дали е вярващ или не има съвест! “Съвестта” в гръцкия текст е “синидисис” - съзнание, способност за различаване между добро и зло, морална чувствителност. Дори малкото дете знае, когато върши нещо лошо, отива и се скрива, да не го видят... Да, човекът знае кое е добро и кое е лошо, нали яде от дървото за познаване на доброто и злото.

При покаянието точно ударът пада върху съвестта и тя бива атакувана от истината, съвестта от истината е под ударите ѝ и тогава настъпва угризение, болезнено и мъчително осъзнаване на вина, съжаление, разкаяние, покаяние.

Покаянието съдържа в себе си не само осъзнаването на вината, но и изхода от вината, като Бог дава изход на всеки един грешник - да остави грешния си начин на мислене, говорене, дела и да се отвърне от тях, да пожелае с цялото си сърце повече да не бъде такъв, да се отвърне от престъпленията си, от беззаконията си, от всичките си мерзости, да спре да ги върши, да спре да съгрешава.

И виждаме как грехът е свързан с покаянието. А покаянието е свързано с Благовестието.

На Петдесетница Петър изпълнен със Светият Дух се изправи сред множествата, извиси гласа си:

Деяния 2:

14. А Петър, като се изправи с единадесетте, издигна гласа си и им проговори, казвайки: Юдеи, и всички вие, които живеете в Ерусалим, нека ви стане знайно, това, и внимавайте в моите думи.

Петър говори дързостно и им благовести Исус Христос, проповядва им Благовестието. Благовестието и Светият Дух ги изобличи, Благовестието ги удари в съвестта, те получиха угризение на съвестта, видяха вината си и казва Словото:

Деяния 2:

37. Като чува това, те, ужилени в сърцата си, рекоха на Петра и на другите апостоли: Какво да сторим, братя? Те казаха - да, грешни сме, съгрешихме...какво да сторим сега...

И Петър изпълнен с Духа им даде отговор, конкретен, ясен отговор:

Деяния 2:38. А Петър им рече: Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух.

Първото нещо, което Петър им каза, че трябва да направят е да се ПОКАЯТ!

Първото нещо, което грешникът трябва да направи е да се ПОКАЕ.

Покаянието е средството, което дава на грешника възможност да се промени грешната му природа в такава, която постоянно е управлявана от Светия Дух, като с покаянието става промяната в начина на мисленето!

Словото казва:

Римляни 8:5. Защото тия, които са плътски, копнеят за плътското; а тия, които са духовни - за духовното.

Павел каза всъщност - Тези, които са плътски живеят според грешната си природа и са поставили умовете си върху това, което тази природа желае; а тези, които са духовни живеят според управлението на Духа и са поставили умовете си на това, което Духът желае! И ето тук има контраст между плътския начин на живеене и духовният начин, има контраст в начина на мислене. Покаянието, промяната, преминаването от плътското, от грешната природа към духовната се извършва основно чрез промяната на начина на мисленето.

И Павел каза:

Римляни 7:

23. но в телесните си части виждам различен закон, който воюва против закона на ума ми, и ме заробва под греховния закон, който е в частите ми.

25. Благодарение Богу! има избавление чрез Исуса Христа, нашия Господ. И тъй, сам аз с ума слугувам на Божия закон, а с плътта - на греховния закон.

Тук виждаме конфликта между плътта-душата и духа.

Матей 26:

38. Тогава им казва: Душата Ми е прескръбна до смърт; постойте тук и бъдете заедно с Мене.

41. Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото - немощно.

Човешкото същество, човекът се състои от три части: дух, душа и тяло.

1 Солунци 5:23. А сам Бог на мира да ви освети напълно; и дано се запазят непокътнати духа, душата и тялото ви без порок, до пришествието на нашия Господ Исус Христос.

Духът в човека произлиза от Божията личност и е дар от Самия Бог. На духа на човека му е присъщо общението с Божия свят, с този на Духа на Небето.

Битие 2:7. И създаде Господ Бог човека от пръст из земята; и вдъхна в ноздрите му дихание на живот,

Душата свързва естествения свят с духовния свят.

Душата пренася Божествената природа на Бог и Неговите вечни цели в естествения свят.

Бог създаде човечеството, за да може Той да бъде видян и разбран в естествения свят чрез човеците.

Бог направи човеците като дух, душа и тяло и това улеснява осъществяването на Божията основна цел - на земята да бъдат поставени човеците като Божии синове, които са свързани с Него, с Неговата воля и водителство.

Духът и душата на човека са в тялото му.

Духът и душата на човека имат всеки по три компонента: ум, воля и сърце.

И сега нека да обърнем внимание и много добре да разберем как Бог сътвори човека, какъв е Божият ред:

Душата на човека управлява действията на неговото тяло!

Душата - умът, волята и сърцето ѝ се информират и управляват от духа на човека и му угаждат!

Духът на човека е тази част от човешкото същество, която е в близко взаимоотношение и общение с Бог по всяко време.

Римляни 8:16. Така самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада.

Духът на човека - умът, волята и сърцето му се информират и водят от Светият Дух! Следователно, когато някой е воден от Светият Дух, неговото виждане за реалността е същото, както е Божието виждане!

Така Бог чрез човеците може да бъде видян в естествения свят.

Това до тук е Божественият ред на функциониране на човека, който ред е перфектен и балансиран, без конфликт между духа и душата и без бунт срещу Бога.

Нека да повторим накратко още веднаж:

Духът на човека е свързан с Бога в близко взаимоотношение и общение чрез Светият Дух, от Който се информира и е ръководен по всяко време.

Духът на човека от своя страна информира и управлява душата на човека, която се покорява и угажда на духа.

Душата на човека пък от своя страна управлява действията на тялото му!

И така виждаме как човекът, създаден по Божий образ и подобие е свързан по всяко време със Своя Творец, информиран е от Него и е воден от Него за всичко.

Това е природата на Адам и Ева преди да паднат в греха!

Преди грехопадението така изглеждаше природата на човека.

НО падението на човека разруши тази хармонична структура и функция!

Наруши се Божият свършен ред!

Падението освободи душата да действа независимо от духа!

Бог заповяда и предупреди човека:

Битие 2:

16. И Господ Бог заповяда на човека, казвайки: От всяко дърво в градината свободно да ядеш;

17. но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.

Това беше Божията воля и предупреждение към човека създаден по Божия образ и подобие. Това беше заповед и предупреждение, които човекът прие с духа си. Човекът получи информация за реалността директно от Бога чрез духа си.

НО в Едемската градина се появи змията, тази “старовременна змия която се нарича дявол и сатана, който мамии”...

И казва Словото:

Битие 3:

1. А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше създал. И тя рече на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?

2. Жената рече на змията: От плода на градинските дървета можем да ядем;

3. но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете.

4. А змията рече на жената: Никак няма да умрете;

5. но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете, като Бога, да познавате доброто и злото.

Змията говори на жената. Жената чу думите ѝ с физическите си уши, чу думите с плътските си уши, не с духа си, защото човекът е свързан чрез духа си само с Бога! Змията няма духовна връзка с човека! Змията атакува душата на човека - ума, волята и сърцето на душата му.

И какво се случи?

змията каза: “истина ли каза Бог”

Каза още: “Никак няма да умрете”

И каза още: “но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете, като Бога, да познавате доброто и злото”

змията даде съвсем противоположна информация, различна от тази, която даде Бог на човека.

И ето, душата на жената получи друга информация, различна от информацията, която тя беше получила от духа.

Получи се конфликт между духа и душата ѝ вътре в нея.

Нейният дух ѝ казваше - “Бог казва истината”, “Бог каза, да не ядете, Бог каза, че в деня, когато ядете от дървото, непременно ще умрете”!

А сега душата ѝ получи нова различна информация и ѝ казваше - “дали Бог е казал истината?!” , “дали наистина никак няма да умрем”! “дали в деня, когато ядем от дървото, ще ни се отворят очите и ще бъдем, като Бога, да познаваме доброто и злото”

Никак няма да умрете...

Ще ви се отворят очите...

Ще бъдете като Бога...ще можете да познавате доброто и злото....

И Ева така раздвоена в ума и сърцето на душата си не отиде да каже това на Адам, нито попита Бога.

Но тя отиде при забраненото дърво и реши сама да изследва нещата, сега тя не беше вече водена от Божията воля, но от своето “АЗ”:

Битие 3: 6. И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде.

Жената отиде при дървото и “видя”, тя гледаше дървото с плътските си очи и прецени с плътския си ум, че дървото беше “добро за храна”...Бог каза, че не трябва да ядат, защото не е добро, а жената гледаше с плътските си очи и видя, че е добро....колко жалко, че тя не гледаше с очите Божии в този момент, но с очите на съблазнената си плът!

Жената гледаше с плътските си очи и пише в оригиналният текст дума, която означава - жажда, силно желание, копнеж - или дървото предизвика в очите ѝ жажда, копнеж, силно желание, и още една силна дума на иврит е употребена, която означава “ламтя, пожелавам, силно желая да имам” - и така след огледа на дървото в жената, в сърцето на душата ѝ се появи ламтеж, пожелание, силно желание да яде, от забраненото дърво, за да има това познание, разум, осведоменост, за да стане като Бога да различава доброто от злото.

След пожеланието ѝ последва действие, което беше продиктувано от волята на душата ѝ, от нея самата, тя упражни волята си, протегна ръка и - “тя взе от плода му та яде...”

След това последва и другото действие също продиктувано от собствената ѝ плътска воля- “даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде.”

Какво се случи след това? Умряха ли, както каза Бог?

Не, не умряха, останаха живи, физически останаха живи. НО в следващия момент се случи с тях нещо и пише в Словото:

Битие 3:7. Тогаз им се отвориха очите и на двамата, и познаха че бяха голи; и съшиха листе от смокина, и направиха за себе си препаски.

Всъщност какво се случи?

змията съблазни плътта им. До тогава те имаха сляпо покорство на Бога поради пълното доверие в Него, бяха водени духовно, живееха и ходеха в Духа, духът им ръководен от Духът Божий ръководеше душата им, а тя тялото им....но сега се разколебаха, душата им се надигна, душата им вече не се покори на духа и те ядоха, очите им се отвориха и те видяха реалността чрез плътските си очи, видяха реалността в естествения свят през очите на плътта, а не чрез духовните си очи, сега вече душата им не се ръководеше от духа им, но тя стана водещата в човека! Душата им започна да действа автономно, самостоятелно и независимо от духа и съответно без водителството на Светия Дух и Бога! Това беше разрушаване на Божествения ред в човека!

Така се появи грешната природа на човека!

Грешната природа на човека е природа, която не се ръководи от духа на човека, поради което човекът изгуби духовната си връзка с Бога и резултатът беше, че човекът вече не може да получава информация, ръководство директно и непосредствено от Светия Дух, от живият Бог, от живият и вечен Свой Творец!

Душата, плътта стана ръководната част в човека.

“Азът” на човека се издигна и зае ръководна роля над живота на човека.

ТОВА Е СЪЩНОСТТА НА ГРЕШНАТА ПРИРОДА!

ТОВА Е ГРЕХЪТ.

ГРЕХЪТ ВОДИ ДО СМЪРТ.

И двамата - Адам и Ева се видяха и познаха, че бяха голи.

Те повече не се виждаха като духовни същества, но се виждаха единствено като плът, голи и уязвими. Какво да правят, те са голи...и сами решиха да се справят с тази ситуация, сами съшиха смокинови листа и си направиха препаски, казва Словото, сами покриха голотата си...с листа. Другото нещо, което направиха беше, че се СКРИХА от Господа, скриха се от Своя Творец!

Битие 3:8. И при вечерния ветрец чуха гласа на Господа Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на Господа Бога между градинските дървета.

Така Адам и Ева показаха променените си сърца.

Но Господ Бог потърси човека:

Битие 3:9. Но Господ Бог повика човека и му рече: Где си?

И тогава така скрити между дърветата човекът отговори:

Битие 3: 10. А той рече: Чух гласа Ти в градината и уплаших се, защото съм гол; и се скрих.

След като се видяха голи, те се УПЛАШИХА, страх дойде в сърцата им и страхът ги накара да се скрият....

Ето, ние виждаме, как човекът отделил се от Бога започна сам да управлява мислите и действията си. Трябваше вече сам да се грижи за себе си, сам да се опазва, сърцето му беше изпълнено със страх. Човешката му природа се промени от управлявана от духа, тя стана управлявана от душата.

Действията на Адам вмъкнаха ума, волята и сърцето на душата му между човешкия му дух и Божия Дух и така загуби общението си с Бога, изгуби Божията защита и снабдяване.

След надигането и независимостта на душата, човекът в новата си грешна природа стана податлив на грешното мислене. Умът на душата получава своята информация от три източника: от света, от плътта и от дявола! Мисленето, което се основава на тях е покварено, грешно.

дяволът отклони човека от Божията мъдрост и го манипулира със своята покварена бесовска мъдрост.

Само, който е воден от Духа може да знае ума на Бога и Неговата воля.

НО грешната природа на човека вече не може да знае това, защото не е управлявана от духа си чрез Духа Божий.

Копнежите на грешния човек носят смърт, а копнежите на управлявания от Духа дават живот и мир.

Грешният ум е враждебен на Бога, той не се подчинява на Божия закон, нито пък може.

Римляни 8:

6. Понеже копнежът на плътта значи смърт; а копнежът на Духа значи живот и мир.

7. Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може;

Умът на духа не е податлив на измамите на врага!

НО умът на плътта, който е управляван от грешната природа е враждебен на Бог и не е способен да се съобразява с Божията воля! В резултат на това човекът има “дела, които водят до смърт”!

Смъртта е състоянието при което човекът е отделен от Бога.

Римляни 6:23. Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ.

Римляни 8:2. Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта.

Делата, които водят до смърт са делата, които отделят човека от Бога!

В грешната си природа човекът е жив физически, но делата му са дела, които не са според Божията воля и заслужават смърт, те водят до смърт, затова човекът е мъртъв, докато още е жив той е вече мъртъв, отделен от Бога!

Покаянието от делата, които водят до смърт е в основата на промяната на начина на мисленето на грешния човек.

И нека да си припомним това, което казахме в началото, какво е покаянието, какво означава:

“Покаянието на гръцки език е “метанойа” и означава промяна на мисленето, промяна на възгледа, обръщане, обрат, и по-разширено обяснение - разкаяние, угризение - мъчително съжаление поради осъзнаване на вина, скърбя за нещо, съжалявам за нещо, обръщане към друга вяра.”

Как един грешник, който е с грешната природа на Адам, как може да стигне до покаяние?

За да стигне до покаяние той трябва да види, че е грешен, да осъзнае, че върши грехове. За да се случи това, той трябва да чуе Благовестието, трябва да научи за Иисус Христос! Благовестието винаги е придружено от силното присъствие на Светия Дух! В присъствието на Светия Дух, човек се чувства изобличен! Изобличен за греховете си. Това Благовестие, което разкрива великата Божия любов, милост, благодат, великата жертва на Иисус, спасението дадено от Бога по милост и незаслужено, го изобличава и го ужилва в сърцето, той получава угризение на съвестта си, разкайва се за греховете си, съжالياва за това, което върши, осъзнава вината си, осъзнава че върви по лош път и че неговите дела го отвеждат в погибел, във вечна погибел...и когато от Благовестието за Иисус научава, че има спасение за него, че му се прощават греховете независимо от това какво е вършил, тогава идва надеждата и вярата, и ПОКАЯНИЕТО, началната промяна на мисленето, тази начална искрица на покаяние, желание на човека да се промени! Но Бог е промислил и нещо много важно, винаги Той придружава Благовестието с чудеса и знамения, които са свръхестествени - изцеление, освобождение, които докосват силно сърцето на грешника, защото той вижда с физическите си очи, че Бог е жив, че го обича независимо от това колко е грешен, че иска не само да бъде изцелен, но и спасен и всичко сочи към покаяние, промяна на мисленето и обръщането му към Иисус!

Промяната на мисленето на грешника е когато той сам избира да умре онаследената му грешна природа, да "умре стария човек в него" и да бъде новороден от Духа Божий! Това е началото на покаянието му! Грешникът пожелава да умре неговата грешна природа, да умре неговото "АЗ", което досега управлява живота му, за да се възстанови Божествения ред в него - духът му да се въздигне и да започне да се управлява от Божия Дух, и духът му да започне да управлява душата му!

Това е първата стъпка от процеса на покаянието, промяната, обръщането на грешника от грешната му природа, грешния му живот в новородение и пренесянето му в Тялото Христово.

ОБЪРНЕТЕ ВНИМАНИЕ, ЧЕ ТОЗИ ПРОЦЕС ВКЛЮЧВА ВЯРАТА И ДВЕТЕ КРЪЩЕНИЯ - КРЪЩЕНИЕТО ВЪВ ВОДА С ПЪЛНО ПОТАПЯНЕ В ИМЕТО НА ИИСУС И - КРЪЩЕНИЕТО В СВЕТИЯ ДУХ!

Римляни 6:

3. ...ние всички, които се кръстихме да участвуваме в Исуса Христа, кръстихме се да участвуваме в смъртта Му?

4. Затова, чрез кръщението ние се погребяхме с Него да участвуваме в смърт, тъй щото, както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот.

Това покаяние слага началото на промяната ОТ управлението на АЗ-ът, управлението на душата-плътта, което управление е податливо на: похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота, КЪМ управлението на Христос в нова човешка природа, управлявана от духа на човека, който постоянно е управляван от Божият Дух.

А управлението на душата, на плътта е подвластно на греха, на съблазните на сатана, на съблазните на света:

1Йоаново 2:16 Защото всичко що е в света - похотта на плътта, пожеланието на очите, и тщеславието на живота, - не е от Отца, но е от света;

И казва Словото:

Йоан 3:6. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух.

Плътта води до смърт, а Духът дава вечен живот!

Управлението на душата води до грях, а управлението на Духа води до святост!

Всичко това е от Бога, Който ни примири със себе Си, чрез Христос:

2 Коринтяни 5:

18. А всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез Исуса Христа, и даде на нас да служим за примирение;

19. сиреч, че Бог в Христа примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше на хората прегрешенията им, и че повери на нас посланието на примирението.

И така в Христос ние сме събрани в едно духовно тяло, което означава, че сме свързани отново към духовната реалност на Самия Бог.

**НО ЗАПОМНЕТЕ, ЧЕ ПЪЛНАТА ПРОМЯНА, ПЪЛНОТО ПОКАЯНИЕ ОТ ДУША КЪМ ДУХ НЕ СЕ ИЗВЪРШВА МОМЕНТАЛНО!
ИИСУС ХРИСТОС ИЗВЪРШВА ТАЗИ ПРОМЯНА ВЪВ ВСЕКИ ВЯРВАЩ С ТЕЧЕНИЕ НА ВРЕМЕТО.**

Покаянието от дела, които водят към смърт е необходимо и за да се победят плановете на сатана!

Покаянието е необходимо и за да узреем като Божии синове!

Всичко това е един постоянен процес.

И нека сега да погледнем назад към грешната природа на човека, за да видим нещо много важно.

Когато човекът-човечеството падна в греха, той започна да вижда себе си като плът и същество различно от Бог, Който е Дух, той загуби идентичността си като Божий син, като Божии синове!

Начинът му на мислене се промени и човекът от син и наследник на Бог стана просто като едно сътворено същество...

Човекът с променената си грешна природа загуби уникалната си връзка с Бог!

Лука 3:38. Каинан, Еносов; Енос, Ситов; Сит, Адамов; а АДАМ БОЖИЙ.

Адам повече не можеше да бъде информиран и воден от духа си, той повече не можеше да има взаимоотношение с Бог като негов Баща.

Адам стана без Баща! И така останал сам се нуждаеше да осигурява и снабдява сам всичко, също и да се грижи сам за защитата си.

В цялата човешка история виждаме положението на човека като сирак, без Бога.

В човека без Бога няма духовен живот.

В основата на такъв живот на сирак е **страхът!** Човечеството-сирак е податливо към похотта на плътта, пожеланието на очите, и тщеславието на живота. Това всичко води до дела, които водят до смърт и отделят човека от Бога.

1 Йоаново 2:16 Защото всичко що е в света -похотта на плътта, пожеланието на очите, и тщеславието на живота, - не е от Отца, но е от света;

Животът и позицията на сирака е несъвместим с живота и позицията на Божий син.

сатана постигна целта си, той постигна точно това, - чрез греха отдели човека от Творецът му и постави Божият син в позиция на сирак.

Разликата между син и сирак е голяма.

Разликата между син и слуга е също голяма.

сатана е паднал ангел, Ангелите са служебни духове, те не са синове, те са служители, слуги на Бога.

Евреи 1:14. Не са ли те всички служебни духове, изпращани да слугуват на ония, които ще наследят спасение?

Слугата никога не може да разбере позицията на син, защото слугата няма взаимоотношението с Бога, каквото има синът.

Задачата на сина е да представя Своя Баща и той е наследник на всичко, което Баща му има.

Слугата изпълнява поставени задачи, за което получава отплата.

Главната цел на сина е да отразява точно и прецизно характера и интересите на Отец. И точно това искаше Бог от Адам като Негов син на земята. НО Адам избра да отхвърли позицията си на син воден и покоряващ се на волята на Отец, реши сам да действа в живота си със собствените си сили, със собственото си АЗ, със собствения си ум, воля и сърце, със собствената си душа.

И последиците са явни, човекът се постави в положението на слуга и сирак.

При ПОКАЯНИЕТО на грешника се възстановява синовството на човека и той преминава в тялото на Христос. Вярващите трябва да променят начина си на мислене и да оформя живота си не като сирак и слуга, но вече като син на живия Бог!

Новорождението на вярващия поставя съживения му дух във връзка с Божия Дух, съживеният му дух воден от Светия Дух започва да управлява душата, която се покорява на духа и му угажда, а тя управлява тялото. Става възстановяване на Божествения модел и ред в човека, който отново е Божий син, отново има връзка с Бога, отново е воден от Светия Дух.

Всички тези промени не стават изведнаж, но във времето.

И сега нека да подчертаем, че много е важно в новородения вярващ да продължи процеса на ПОКАЯНИЕ, за да може той да достигне зрялост!

Колкото по-скоро стане тази промяна, толкова по-добре, защото без промяна на мисленето вярващият е податлив и отворен за планове на сатана!

ВЯРВАЩИЯТ НОВОРОДЕН ТРЯБВА ДА ИЗЛЕЗНЕ ОТ ПОЗИЦИЯТА СИ НА СЛУГА, НА СИРАК И ДА ЗАЕМЕ ПОЗИЦИЯТА, КОЯТО БОГ МУ ДАВА - НА БОЖИЙ СИН!

МНОГО НОВОРОДЕНИ ВЯРВАЩИ ПРОДЪЛЖАВАТ ДА МИСЛЯТ И ДА ЖИВЕЯТ В ПОЗИЦИЯТА НА СИРАК И СЛУГА!

ТЕ НЕ СА РАЗПНАЛИ ПЛЪТТА СИ, ОСТАВИЛИ СА ДУШАТА ИМ, ПЛЪТТА ИМ ДА ГИ УПРАВЛЯВА, ПО ТОЗИ НАЧИН НЕ ПОЗВОЛЯВАТ НА ДУХА ИМ ВОДЕН ОТ БОЖИЯ ДУХ ДА ВЛАДЕЕ НАД ДУШАТА ИМ!

ПО ТОЗИ НАЧИН ТЕ ИЗКРИВЯВАТ И ОПОРОЧАВАТ БОЖИЯ РЕД И ВРЪЗКАТА ИМ С БОГА СЕ НАРУШАВА!

Това състояние е много благоприятно за врага, който успява да върне вярващият назад към състоянието му на слуга и сирак.

Обратно на това, когато действието на покаяние обръща начина на мислене на християнина към духа, тогава се позволява на Светият Дух да го възстанови като дух и Божий син и премахва плътските и дяволските влияния, които са взели надмощие в живота му до тогава.

Това е покаяние! Това е освобождение на вярващия, той вече не се приема за сирак и слуга, но се поставя като Божий син. Освобождава се от плътските страсти и похоти, желаниа и влечения. Така освободен той се управлява от Светия Дух!

И казва Словото:

Римляни 8:14. Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божи синове.

Като част от тялото на Христос вярващият, който е син трябва да оформя живота си според Христос, Който е моделът за Син. Всичко това е с помощта на Светият Дух. Така покаянието, промяната на начина на мислене дава възможност на вярващият да узрее като син, който може да представя Отец чрез своя живот, както Исус направи това.

Когато с покаянието във вярващия новороден човек е възстановения Божий ред и взаимоотношения с Бога, неговият дух управлява душата му и той е син на Бога.

Но, когато мисленето му още не е променено и той е в позиция на слуга, сирак, тогава Божият ред е нарушен, душата е потопена в грижи, страхове, усилия сам вярващият да се грижи за всичко и сам да се опазва, тогава плътта потиска, потопява духа. Такъв вярващ е

отворен, податлив на предложенията, изкушенията на врага, заслепява се и е трудно да се види като син на живият Бог.

Само промяната на мисленето може да възстанови Божия ред, духът на човека да се издигне в управление, душата да се покори, плътта да се разпне, да, духът да заеме мястото си на управляващ душата и воден от Бога, и примирен с Него!

Тогава няма страх!

Тогава Бог е Отец, АВВА!

Тогава вярващият не е сирак, нито слуга, но син на живия Бог!

Тогава човешката душа е свободна, не е вече в плена на дявола, не е управлявана и манипулирана със страх, не е държана в оковите на заблудата.

Много новородени вярващи живеят в позицията на слуги и сираци.

Те са изпълнени със страх. Полагат големи усилия да се справят сами с трудностите в живота и всичко е със страх. дяволът в такива действия безпрепятствено, защото те са отворили простор за неговите атаки и влияние. Те не ходят и не живеят като синове, те не ходят и не живеят в победи, те нямат радост, те нямат мир в сърцата си, те нямат вяра и любов дори, падат в прегрешения, вземат грешни решения.

ТЕ СЕ НУЖДАЯТ ОТ ПОКАЯНИЕ!

Всеки вярващ трябва добре да познава това учение за покаянието, за да може да стои стабилно във вярата, за да може да се пази от падане в капана на врага, който се стреми по всякакъв начин да му пречи на растежа и развитието му като Божий син.

Покаянието от мъртви дела или от дела които водят до смърт, до отделяне от Бога е в основата на Христовото учение.

И сега нека да си припомним една притча - Притчата за блудния син.

Лука 15:

10. Също така, казвам ви, има радост пред Божиите ангели за един грешник, който се кае.

11. Каза още: Някой си човек имаше двама сина.

12. И по-младият от тях рече на баща си: Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота. И той им раздели имота.

13. И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна, и там разпиля имота си с разпуснатия си живот.

14. И като иждиви всичко, настана голям глад в оная страна; и той изпадна в лишение.

15. И отиде да се пристави на един от гражданите на оная страна, който го прати на полетата си да пасе свини.

16. И желаеше да се насити с рошковите, от които ядяха свините; но никой не му даваше.

17. А като дойде на себе си рече: Колко наемници на баща ми имат излишък от хляб, а пък аз умирам от глад!

18. Ще стана да ида при баща си и ще му река: Тате, съгреших против небето и пред тебе;

19. не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си.

20. И стана и дойде при баща си. А когато бе още далеч, видя го баща му, смили се, и като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше.

21. Рече му синът: Тате, съгреших против небето и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам, твой син.

22. Но бащата рече на слугите си: Скоро изнесете най-хубавата премяна и облечете го, и турете пръстен на ръката му и обуца на нозете му;

23. докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим;

24. защото този мой син бе мъртъв, и оживя, изгубен бе, и се намери. И почнаха да се веселят.

25. А по-старият му син беше на нивата; и като си идеше и се приближи до къщата, чу песни и игри.

26. И повика един от слугите и попита, що е това.

27. А той му рече: Брат ти си дойде; и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав.

28. И той се разсърди и не искаше да влезе и баща му излезе и го молеше.

29. А той в отговор рече на баща си: Ето, толкова години ти работя, и никога не съм престъпил някоя твоя заповед; но на мене нито яре не си дал някога да се повеселя с приятелите си;

30. а щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него си заклал угоеното теле.

31. А той му каза: Синко ти си винаги с мене, и всичко мое твое е.

32. Но прилично беше да се развеселим и да се зарадваме; защото този твой брат бе мъртъв, и оживя, и изгубен бе, и се намери.

По-младият син пожела, получи си наследството, напусна баща си, дома си и отиде в далечна страна, където пропиля всичко и когато изпадна в беда се осъзна и реши да се върне при баща си, но се виждаше недостоен да се нарича вече негов син и се надяваше поне наемен слуга да му стане, за да преживява и има храна. И той се върна. Баща му го чакаше и го видя отдалече, смили се, затича се към него, прегърна го и го целуваше. Каква радост беше това за бащата.

Синът каза: аз съгреших против небето и против тебе и не съм достоен вече да се наричам твой син. Това е осъзнаване, самоизобличаване, покаяние, смирение. И той очакваше баща му да се смили и да го направи наемен работник, да отиде и да работи с другите наемници на баща си.

Този син е образ на един грешник, който се покая.

Баща му му прости, прие го, но не го направи наемен слуга, а го възстанови! Възстанови предишното му положение на син, което той сам беше напуснал!

Ето, как грешникът стана син! И като възстановен, като син той получи от баща си всичко - посрещане, веселие, най-хубавата премяна, пръстен на ръката и обуца на нозете. Неговият облик се промени! Той вече не изглеждаше като скитник, бездомен, отхвърлен, сирак, но стана син и получи власт - пръстен, получи власт като син в дома на баща си! Неговото покаяние го възстанови до позицията на син.

И много като четат тази притча фокусират погледа си върху този блуден син.

Но забележете този баща имаше и друг син, по-голям. Той остана в дома на баща си, дори когато бащата даваше имота на малкия син, той даде и на големия имота му.

...Някой си човек имаше двама сина....И той им раздели имота...

Този син работеше, трудеше се на нивата.

Когато видя всичко, каквото стана в дома им, как брат му се върна, как беше посрещнат, как баща му се радваше ...той се почувства пренебрегнат, онеправдан, разсърди се и каза на баща си:

“...Ето, толкова години ти работя, и никога не съм престъпил някоя твоя заповед; но на мене нито яре не си дал някога да се повеселя с приятелите си;..”

Този син през цялото време не се е чувствал като син, но като един от наемниците на баща си!

И баща му му каза:

“...Синко ти си винаги с мене, и всичко мое твое е...”!

Този по-големият син е образ на непокаял се, който е в позицията според непромененото си мислене на наемен работник, на слуга!

И баща му му каза - защо говориш така, аз съм твоят баща, ние сме заедно, всичко, което е мое е и твое, ти имаш всичко, ами вземи си, разполагай се както желаш, защо чакаш аз да ти дам, **ТИ СИ МОЙ СИН!**

Колко много вярващи, новородени, възстановени, които с години седят по църквите, четат Библията, молят се, хвалят Бога, наричат се вярващи, **НО СА СИ ОСТАНАЛИ**

НЕПОКАЯНИЕ, НЕПРОМЕНЕНИ, ОСТАНАЛИ СА В ПОЗИЦИЯ НА СИРАЦИ И СЛУГИ, И НЕ СА ЗАЕЛИ ПОЗИЦИЯТА НА СИНОВЕ НА БОГА!

И молитвите им са такива като на слуги:

“Боже, смили се, Боже имай милост, Боже дай ни, Боже изцели този болен, милост, Боже изгони този демон...,

те не са взели ВЛАСТТА, КОЯТО ИМ Е ДАДЕНА, НЕ ИЗПОЛЗВАТ СИЛАТА, КОЯТО ИМ Е ПОДАРЕНА, НЕ СЛУЖАТ, НЕ РАБОТЯТ КАТО СИНОВЕ БОЖИИ, НЕ ПРЕДСТАВЯТ ОТЕЦ, НЕ ХОДЯТ КАТО ЦАРЕ И СВЕЩЕНИЦИ, НЕ ЖИВЕЯТ В ПОБЕДА, НО СА В ПОРАЖЕНИЯ, САМОСЪЖАЛЕНИЕ, СТРАХ, НЕСИГУРНОСТ, БЕДНОСТ, СЛАБОСТ, БОЛЕСТИ, МАНИПУЛИРАНИ ОТ ВРАГА, СЪБОРЕНИ ОТ ВРАГА, ХЛЕНЧЕЩИ И СТРАДАЩИ, ЗАЩОТО НЯМАТ ПОКАЯНИЕ И ПЛЪТТА, ДУШАТА ИМ ГИ ВЛАДЕЕ, А ЧРЕЗ НЕЯ И ВРАГА, ТЕ НЕ ЧУВАТ ВОДИТЕЛСТВОТО НА СВЕТИЯ ДУХ И ХОДЯТ В ТЪМНИНА И ЗАБЛУДА.

И това е толкова жалко!

Да, това е толкова жалко!

Църкво Христова, събуди се, освети се, Ти не си слуга, ти не си сирак, ти не си наемник, Иисус умря за тебе, Той те изкупи, Той те възстанови, Той ти даде властта и силата на земята, ти си син на живият Господ Бог!

ЧУЙ ТОВА, ТИ СИ СИН НА ЖИВИЯТ ГОСПОД БОГ!
ПОКАЙ СЕ.

амин